

heller at udbrage af det forskjelligartede Materiale de Resultater, som man i alt Fald for sit eget Vedkommende kan anse for nogenlunde paalidelige; derefter har det heller ikke været saa ganske let for Udvalgets Medlemmer i Samraad med Ministeren at samle sig — for saa vidt man ikke stiller sig paa det Standpunkt, hvorpaa det ærede Medlem staar — om praktiske Forslag til det ærede Thing. Dette vil, haaber jeg, forklare, at der er medgaaet en ikke ganske kort Tid til Sagens Behandling i Udvalget. Jeg kommer tilbage til min Opfattelse af den hele Tænkemaade i dette Spørgsmaal. Det ærede Thing vil have lagt Mærke til, at den hollandske Lov, som er den eneste Lov, hvor den nye Anskuelse er trangt igjennem, ligger over 5 Aar tilbage i Tiden. I Schweiz, hvor der ikke bestaar Afgang til Beskyttelse ved Patenter, er — det beider jeg udtryffeligt erindret — Forholdet ikke det, at man har ophævet en tidligere bestaaende Patentbeskyttelse, men derimod det, at den centrale Lovgivningsmagt, som jo overhovedet er af senere Oprindelse, ikke har gjennemført en saadan Patentbeskyttelse; der har været Spørgsmaal om det, men det er som sagt ikke skeet. At man i de mange mindre Kantoner ikke tidligere med Nytte kunde tænke paa Indførelsen af saadan Beskyttelse, er indlysende. Holland er altsaa det eneste Land, der har gjort det, som det ærede Medlem her foreslaar. Jeg kjender ikke noget til Detailen; jeg har set Hollænderne beklage dette Skridt, men jeg tør ikke dømme om Forholdet, jeg veed ikke, hvad der i Virkeligheden i Holland har været den bestemmende Grund til dette eneste Skridt. For saa vidt dernæst det ærede Mindretal paaberaabte sig en Udtalelse fra Tydsland med Hensyn til den preussiske Regjerings Anskuelse, vil jeg bede bemærket, at den foreløbige Udtalelse, hvortil han sigter, netop ogsaa falder ikke i den sidste Tid, men lidt længere tilbage. Siden den Tid er der ganske vist ikke blevet vedtaget nogen ny Patentlovgivning, men ligesaa lidt har man ophævet den bestaaende Afgang til at faae Patenter. Den er i Preussen meget stram, meget vanskelig, og dernæst er der ikke liden Misforstaaelse. Det, som i denne Sag jensest er foregaaet i det tydske Rige af officiel Karakter, er fra 1872. Det var en Genstilling, et Andragende eller — hvad Udtryk man vil bruge — en Resolution af den tydske Rigsdag fra Mai 1872, som gik ud paa at opfordre Regjeringen til at bringe dette Spørgsmaal om Patenter til legislativ Forhandling. Der foreligger mig en gjennem Udenrigsministeriet modtaget Meddelelse om denne Sag, som gaar ud paa, at der har manglet Tid til Sagens Behandling. Søjrigt har der fundet et Person-Skifte Sted i Handelsministeriet, og der har været saa mange andre Arbejder, Rigsregjeringen har havt at fremme, at det helt vel forklæres, at dette Spørgsmaal ikke er modent til Forelæggelse. Det ærede

Thing vil se, at der ikke fra Tydsland i den sidste Jemaars-Periode foreligger nogen Regjerings-Erklæring eller Rigsdagsudtalelse, der kunde bekræfte den Opfattelse, som det ærede Mindretal har. Derimod foreligger der en anden Udtalelse, som vistnok har langt mindre Vægt end en tydsk Rigslov vilde have, men som dog er mere betydende end Udtalelser fra enkelt Mand, nemlig fra en særskilt Patentkongres eller Patentkonference, om jeg saa maa sige, som fandt Sted i Wien. Denne internationale Patentkongres fandt Sted saamtidig med Industriudstillingen, nemlig i Dagene fra 4—8 August 1873. Dens Forhandlinger, som ere udfomne i Kryssen, indeholdt interessante Vidnesbyrd om den Styrke, hvormed Patentprincippet blev hævdet. Forhandlingerne have deres Interesse derved, at der var begavede og talentfulde Ordførere for den tidligere national-økonomiske Anskuelse, nemlig at Lovgivningen skulde komme bort fra Patentbeskyttelse; men derimod Patenterne fjendtlige Anskuelse kunde aldeles ikke trænge igjennem, den blev fuldstændig slaaet af Markten og det navnlig af praktiske Mand, af de Mand, der her vare mødte, skal jeg særlig nævne en Mand, som paa denne Kongres spillede en meget fremtrædende Rolle; det var en født Tydsker, som i mange Aar havde opholdt sig i England, og som i et engelsk Underhusudvalg har erklæret, at han som ung Mand gik til England, fordi hans Opgave i Livet var at gjøre Opfindelser; men det var saa vanskeligt at faae Patent i Preussen, at han expatrierede sig for at bane sig en Karriere i England, hvilket ogsaa lykkedes ham. Denne Mand var nu kommen til Wien særlig for at tage Del i disse Forhandlinger, hans Navn var C. W. Siemens, et Familienavn, der ikke vil være ubekjendt her i Thinget fra tidligere Forhandlinger. Denne Patentkongres vedtog en udførlig Motivering, hvorved man opstillede Grundene for Nødtigheden af en lovhjemlet Patentbeskyttelse og ligeledes fremsatte de Forslag, som formentlig egnede sig til Gjennemførelsen af Princippet. Disse Grunde ere fylbigere, noget mere udførlige, end at jeg tør oplæse dem i deres Helhed. Jeg skal kun fremhæve disse Momenter: „Der bør hjemles Opfinders Beskyttelse i alle civiliserede Nationers Lovgivning, a) fordi de civiliserede Nationers Retsbevidsthed kræver en lovlig Beskyttelse for det aandelige Arbejde, og b) fordi denne Beskyttelse under Forudsætning af fuldstændig og specificeret Offentliggjørelse af Opfindelsen udgjøre de eneste, praktisk virksomme Midler til uden Tidsspilde at bringe nye, tekniske Tanker i paalidelig Form til almindelig Kundskab.“ Som sagt, hele Udvalget er noget fylbigere, men gaar i Virkeligheden ud paa det Samme, som mere ædruelig siges i den sidste engelske Parlamentskommission om samme Sag, nemlig fra 1872. Dette Spørgsmaal har i England været Gjenstand for en Række af Underøgelser,